

z těchto trestů byl mu uložen v roce 1908 a pro pozdější dobu (v níž byl stěžovatel jen jednou a sice v roce 1922 pro nepatrný poklesek pole §u 431 tr. zák. podmíněně odsouzen k pokutě 5 Kč) dosvědčilo četnictvo, že stěžovatel není znám jako člověk násilný, dále domovská obec, že se vždy dobře snášel se spoluobčany a choval se řádně a poctivě, a zaměstnavatel, že byl poctivý a pilný dělník. Z toho dlužno souditi, že ve skutku stěžovatele, který svým výdělkem živí manželku a tři děti ve stáří 4 až 14 let, šlo o chvilkový výbuch myslí alkoholickými nápoji zneklidněné a chováním poškozeného podrážděné, jehož stěžovatel ihned litoval a přivoláním cizí pomoci v následcích zmírniti hleděl. Proto nelze dřívější odvolání obžalobcovu shledati důvodným, z čehož ve smyslu dřívějších vývodů plyne, že vyměření přísnějšího trestu, než byl vysloven v zrušeném rozsudku, přičilo se zákazu opravy v neprospěch obžalovaného a porušilo předpis třetího odstavce §u 293 tr. ř. Stížnosti bylo proto z důvodu čís. 12 §u 344 tr. ř. vyhověti, napadený rozsudek ve výroku o době trestu zrušiti a uznati dále, jak shora uvedeno.

Čís. 2103.

Skutková podstata §u 83 tr. zák. nepředpokládá, by úmysl, směřující k vykonání násilí (použití zbraně) byl tu již před nebo při vniknutí; stačí vědomí pachatelovo, že vniká se zbraní.

Rušení domovního míru může se za ostatních zákonných předpokladů dopustiti i ten, komu nelze jinak zabrániti vstup do domu (bytu), přichází-li s protiprávním úmyslem (na př. majitel domu).

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Zm II 266/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 2. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost namítá dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že zjištěné jednání stěžovatelovo nenaplnuje skutkové podstaty §u 83 tr. zák., ježto stěžovatel nevníkl do bytu K-ových, by vyhověl své zášti, ježto dále stěžovatel nebyl ozbrojen, ana sekera — jeden z nástrojů zemědělských — není v rukou zemědělce zbraní, a ježto byl jako majitel domu kdykoliv oprávněn vstoupiti do bytu nájemníků. Se všemi námitkami je stížnost v nepravu. První námitka přičí se bezvadnému zjištění napadeného rozsudku, že stěžovatel vnikl do bytu v úmyslu, aby tam na K-ové vykonal násilí chtěje ukojiti svoji zášť nad tím, že je musí trpěti v domě jako přikázané nájemníky; nehledě ani k tomu, že pohnutka vniknutí a násilného chování jest podle poslední věty §u 83 tr. zák. bezvýznamou a skutková podstata §u 83 nepředpokládá, by úmysl, směřující k vykonání násilí v cizím domě nebo bytu, byl tu již před nebo při vniknutí. Rovněž není třeba, by pachatel ozbrojil se před vniknutím

v úmyslu, by pak po vniknutí použil zbraně k násilí. Stačí, že si byl vědom, že vniká se zbraní, jakou jest jakýkoliv předmět, jehož může býti použito k útoku nebo k obraně, třebaže jest povšechně určen k účelům jiným. Že stěžovatel si byl vědom, že má s sebou zbraň, plyne z rozsudečného zjištění, že se v bytě K-ových rozpřáhl sekyrou po Anně K-ové. Možno ponechat stranou, přísluší-li pronajímateli právo vstoupiti kdykoliv svémocně proti vůli nájemníka s opomenutím vrchnosti do pronajatých místností za účelem výkonu práv z vlastnictví k domu nebo ze smlouvy nájemní plynoucích, na př. (jak stížnost uvádí), by ohledal byt nebo vymáhal na nájemníku nájemné, (srovnej § 1096 obč. zák.). Než o takové vykonávání soukromoprávních nároků, při jichž nenásilném vymáhání by nebyla dána ani druhá složka zločinu, totiž vykonání násilí, v tomto případě nešlo. Úmysl stěžovatelův byl podle shora uvedeného rozsudkového zjištění zcela jiný. A osobě, přicházející s úmyslem protiprávním, může býti nájemníkem vstup zapovězen pod následky trestního práva, třebaže jest tato osoba majitelem domu. Nechráníť zákon domovní mír toliko proti osobám, jež vůbec nemají práva, vstoupiti do domu a příbytku, nýbrž proti komukoliv, kdo ruší držbu domu (příbytku) nebo práv k němu se vztahujících způsobem v §u 83 tr. zák. vylčeným, a z toho, že zákon vzpomíná vedle cizího domu i cizího příbytku, ide na jevo, že se rušení míru domovního dopouští za ostatních zákonných předpokladů i osoba, již nelze jinak zabrániti vstup do domu sám o sobě.

Čís. 2104.

I osoby duševně méněcenné nebo slabomyslné lze sváděti ku křivému svědectví.

Skutková podstata §u 199 a) tr. zák. předpokládá vědomí pachatele o tom, že svědectví, o které se uchází, jest (bude) křivé; není třeba, by také věděl, co může svědek vypovídati (o kterých skutečnostech má vědomost), ani vědomí, že výpověď týká se skutečností významných.

Křivé svědectví v zájmu sourozencově není činem, spáchaným z pohrůtek nízkých a nečestných (§ 3 zák. ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 25. září 1925, Zm I 206/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 5. února 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák., vyhověl však odvolání obžalované z výroku o ztrátě práva volebního a výrok ten zrušil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 3, 4, 5, 9 (přesně 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Nelze jí přiznati důvodnost s hle-